

Una (altra) família de Tòquio

Oficines i més oficines, edificis que s'enlairen un al costat de l'altre formant un skyline de ciment i vidre que tant podria ser Tòquio com Nova York, Londres o Frankfurt. Són els signes dels temps, de com creixen les grans ciutats, autèntiques megalòpolis on es concentren milers de treballadors d'empreses que marquen l'economia d'un país. També, però, un lloc on s'abona la deshumanització, la insatisfacció general, les crisis emocionals i la desocupació quan la maquinària del capitalisme salvatge comença a donar símptomes d'esgotament. En aquest cas, tornem a ser a la capital japonesa.

En aquesta jungla urbana, trobem al primer personatge: Akio, un directiu d'una empresa que rere la façana d'home tranquil admirat per tothom pel lloc que ocupa, anirem descobrint de mica en mica que en realitat té una vida gens envejable, amb un càrrec (cap de recursos humans) que l'estressa i en deteriora el matrimoni. De fet, no trigarem a saber que viu separat de la dona de fa mesos (encara que no ho ha dit a ningú) i fa dies que tampoc sap res de la seva filla universitària, a la qual no entén. Un dia, per relaxar-se, decideix visitar la seva mare que, al contrari que aquest empleat que ens remet al protagonista de *Viure* (Ikiru), d'Akira Kurosawa, es troba en un bon moment vital. Aquest és el primer contrast que trobem, en una pel·lícula, la noranta del mestre Yōji Yamada (*Una família de Tòquio*), que també supera els noranta d'anys de vida, que esdevé un delicat retrat costumista de les emocions i les circumstàncies que envolten una família moderna, en la que és la tercera entrega del seu cicle sobre la maternitat.

Titulada *Hola, mama* (Konnichiwa, kaasan) i aquí traduïda com *Una madre de Tokio*, té com a columna vertebral d'aquest relat coral a la mare del protagonista, que ahora és àvia i amiga de tots. Una dona entranyable i exemplar, interpretada amb calidesa per Sayuri Yoshinaga, que obre les portes de casa seva a tothom (literalment, perquè no la tanca amb pany i clau); un lloc de trobada i oasi de pau on la resta de personatges aniran passant com si es tractés d'una obra teatral. No només els membres del Club de la Rosella (destinat a ajudar als sense sostre), entre els quals destaca el mossèn de la parròquia pel qual se

UNA MADRE DE TOKIO

Konnichiwa, Kaasan

Japó, 2024

Direcció: Yōji Yamada

Guió: Yuzo Asahara, Yōji Yamada

Intèrprets: Yo Oizumi, Sayuri Yoshinaga, Mei Nagano, Rosa Kato

Durada: 110 min

Gènere: drama

Idioma: japonès

Subtítols: castellà

Data d'estrena:

20/09/2024

sent atreta, sinó també el fill amb els seus problemes a la feina, l'amic del seu fill al qual l'empresa vol acomiadar i la néta díscola que no vol seguir les passes laborals del seu pare a qui no veu gens feliç, però que en canvia entén millor a una àvia feliçment enamorada.

Yamada no arrisca i va sobre segur, còmode amb aquest registre que fluctua entre el drama i la comèdia, sense estridències, i que li permet concebre una nova història que confronta els valors tradicionals i clàssics amb els dels nous temps. Un motiu recurrent que torna a comptar amb personatges perduts que no acaben de saber com afrontar els canvis dràstics a què els ha conduït la societat. Un microcosmos en què es destil·len situacions i temes que fan la sensació de déjà-vu, però també amb prou capacitat per dibuixar uns personatges que acabes sentint com si fossin de la teva família. Tot desprèn optimisme. Massa? No sé, potser és que estem necessitats més que mai de rebre algunes dosis d'esperança i seguretat en aquests temps que corren, i Yamada, que ja està al crepuscle de la seva vida, les sap servir encapsulades en aquest format que tan bé entra.

Jordi Camps Linnell

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona